

‘Waar is ons goud?’ grauwt de Schaduwkoning.

Zijn stem klinkt hol tussen de roerloze lippen van het gouden masker, dat zijn gezicht al driehonderd jaar lang verbergt voor het oog van de wereld. Ook de troon waarop hij zit is van massief goud, en de salon van Apollo is van de vloer tot het plafond met bladgoud behangen – het vertrek bevat voldoende edelmetaal om kronen te gieten voor honderd koningen. Maar het is nog steeds niet genoeg om deze koninklijke reus te verzadigen, wiens honger naar rijkdommen en bloed geen grenzen kent.

‘Wáár is ons goud?’ bast hij, zijn stem nog lager dan eerst.

Onderaan de met fluweel beklede treden die naar de troon leiden, staat een aantal mensen met diep gebogen hoofd. Vooraan drie adellijke vampiers, herkenbaar aan hun bleke teint en hun rode hakken; daarachter zes sterfelijke edellieden. Hun gezichten dragen verse littekens en een van hen leunt op krukken; een ander heeft zijn dik verbonden arm in een draagdoek.

Zij zijn de enige overlevenden van de Franse vloot in Amerika, ooit dertig schepen sterk: een tiental deerniswekkende officieren en een paar handen vol matrozen, die in de hospices van Versailles zijn ondergebracht.

‘De vijand viel onverhoeds aan, sire,’ stamelt de grootste van de onsterfelijken – een lange man wiens brede schou-

ders gebogen zijn van schaamte; zijn gezicht is verschrompeld tussen de krullen van zijn zware bruine pruik. 'We hebben ons zo goed mogelijk geweerd, maar we werden overweldigd.'

'Dat gejeremieer is geen antwoord op onze vraag, Marigny,' onderbreekt de opperste vampier hem met zijn metaalachtige, bovenmenselijke stem, even scherp als de snede van een bijl. 'Wilt u werkelijk dat wij die ten derden male stellen?'

Er gaat een huivering door de rangen van de hovelingen die zich in de troonzaal hebben verzameld. Deze nacht van 19 maart van het schaduwjaar 300 had de pracht en praal van Frankrijk moeten illustreren. Al maanden gonst het gerucht in de wandelgangen van Versailles dat de vloot uit Amerika de fabelachtigste lading goud ooit gaat meebrengen uit de koloniën aan de overkant van de Atlantische Oceaan. De vruchten van meerdere jaren delven in de mijnen van Mexico en Brazilië, als schatting betaald aan de Onveranderlijke door zijn onderkoninkrijken Spanje en Portugal. In afwachting van een uitbundige ontvangst dragen veel hofdames glinsterende sieraden in de vorm van galjoenen in hun haar, in kapsels zo hoog opgetast dat ze er amper mee door de deuren kunnen.

Vandaag staat admiraal Marigny echter met lege handen voor de koning, zijn hofhouding en zijn lijfwachten. Daar ben ik, Diane de Gastefriche, er een van: ik behoor tot de elitelijfwacht van Lodewijk de Onveranderlijke. Met mijn vijf collega's sta ik op de onderste trede, op de eerste rang om de vernedering van de overlevenden mee te maken.

'Nee, sire, natuurlijk hoeft u uw vraag niet te herhalen,' zegt admiraal Marigny onderdanig. 'Ik zal alles uitleggen.' Hij schraapt zijn keel. 'Zoals was voorzien, is de vloot bovenlangs de Bahama's gevaren, waar wij met onze kanon-

nen de zeerovers op afstand hielden, het ongedierte dat het gebied al eeuwenlang teistert. Maar toen werden we bij de Bermuda-eilanden op volle zee overvallen door een razende storm, die slechts een opmaat was naar een nog groter gevaar: ontelbare aantallen piraten. Hele legioenen zeerovers doken op uit de mist, alsof de storm zelf ze uitspuugde! Uw goud... is... eh... in handen gevallen van hun aanvoerder, een duivel vermomd als jongeman, die zich kapitein Vale Phoebus laat noemen. Hij zou ergens aan de oostkust van Amerika geboren zijn en is binnen een paar jaar de grootste verschrikking van de oceaan geworden. Van de Antillen tot Cape Cod durven de gevaarlijkste piraten zijn naam slechts te fluisteren, want hij plundert zowel koopvaardijsschepen als de schepen van andere piraten.'

Op de woorden van de admiraal volgt een doodse stilte. De sterfelijke hovelingen houden hun adem in; de onsterfelijken ademen al heel lang niet meer. Alleen het mechanisme van de klok in de troonzaal is te horen – een luguber getik, op het ritme waarvan de vlammen van de kaarsen in de kroonluchters lijken te flakkeren. Hun trillende gloed wordt weerspiegeld in het gouden masker van de koning.

'Dus ons goud is in handen gevallen van die bandiet,' vat hij met doffe stem samen. 'En toch bent u hier met uw manschappen, Marigny!'

'Ik ben de overgrote meerderheid van mijn troepen verloren in de strijd, sire!' protesteert de admiraal. 'Het scheelde maar een haar of ik had er zelf mijn huid verspeeld, moge de Schaduw mijn getuige zijn!'

In zijn trots gekrenkt heft hij bruusk zijn hoofd en kijkt recht in de twee afgrondelijke zwarte gaten die de vorst tot ogen dienen. Ik zie hem meteen op zijn lip bijten, de punt van zijn hoektanden dringt in het bleke vlees. Hij heeft de brutaliteit gehad om zijn stem te verheffen tegen zijn vorst!

Langzaam staat de Onveranderlijke op van zijn troon. De panden van zijn lange met kleine gouden vleermuizen bezaaide mantel van wit hermelijnbont glijden over de treden van de trap omlaag.

‘U had zelf ook in de Bermuda’s moeten achterblijven!’ verwijt hij de admiraal.

Hij laat zijn gedempte, kalme toon vallen en ontsteekt in drift. De temperatuur van de zaal, toch al ijzig door de aanwezigheid van de koning, daalt door zijn woede nog enkele graden. ‘U had ons eigendom moeten verdedigen tot de ultieme dood!’ brult hij woedend. De kristallen pegels aan de kroonluchters tinkelen heftig tegen elkaar en de hoge ramen trillen in hun overdadig bewerkte kozijnen.

‘Die Phoebus heeft ons benadeeld,’ gromt de koning. ‘Hij waagt het om een naam te dragen die in de oudheid aan Apollo werd gegeven, de zonnegod wiens gelijke alleen wij zijn, op deze aarde.’

Ik herinner me de lessen conversatiekunst in de Koninklijke Stallen. Apollo, Sol, Helios, Phoebus: Madame de Chantilly heeft ons heel wat synoniemen geleerd om de lievelingsgod van de Onveranderlijke mee aan te duiden.

‘Nooit zou die bandiet uw briljante genialiteit kunnen evenaren, sire!’ roept de admiraal op zalvende, onderdanige toon. ‘Naar verluidt is zijn gelaat zo flets als een dode ster – vandaar zijn bijnaam...’

‘Bespaar ons dergelijk geroddel en vertel wat er werkelijk gebeurd is!’

‘Nou... hij viel ’s middags aan, terwijl ik sliep,’ bekent Marigny onwillig. ‘Mijn dienaren hadden net genoeg tijd om mijn grafkist in een reddingsboot te laden toen het schip geënterd werd. Vluchten voor het daglicht is ons lot, als ondoden.’

‘U bent geen ondode, u bent slechts dood gewicht. Nut-

teloos, amper goed genoeg om een kist te verzwaren met uw lijk, dat al te doorvoed is met het bloed van ónze onderdanen.'

'Ik... sire... in de tweehonderdvijftig jaar dat ik uw dienaar ben, heb ik u nooit teleurgesteld...'

'Dat u onze dienaar wás,' corrigeert de koning. Hij heft zijn bleke hand met de lange, scherp gevijlde nagels – de hand van de macht die al drie eeuwen lang legers mobiliseert en wereldrijken verplettert. Als automaten trekken de soldaten van de Zwitserse Garde die rond de zaal opgesteld staan hun zwaard en lopen op de overlevenden af.

'Wij gaan een voorbeeld stellen,' verklaart de koning vanaf zijn podium. 'Morgen, in de nacht van 20 op 21 maart, het feest van de lente-evening, laten wij de sterfelijke overlevenden vrij in onze tuinen om de hoofse jacht op te fleuren, en leveren we de onsterfelijke vampiers over aan het licht van de opkomende zon, waarin ze tot op het bot zullen verbranden.'

In de rangen van de hovelingen klinkt opgewonden gemompel. De lagere adel verheugt zich over de aanstaande verdwijning van verschillende vampiers, omdat er dan plaatsen vrijkomen in de numerus clausus en hun kansen op het eeuwige leven toenemen. De hooggeplaatste hovelingen, die al heel lang geleden getransmuteerd zijn, likken hun lippen bij het vooruitzicht van het feestmaal dat hun te wachten staat.

'Dat... dat is niet eerlijk,' stottert Marigny. Tussen de krullen van zijn pruik door kijkt hij paniekerig rond, als een opgejaagd dier dat het klinken van de jachthoorn hoort naderen. Ineens versmallen zijn pupillen, zijn kaak verbreedt zich en de hoektanden die hij zo goed mogelijk binnen in zijn tandvlees verborgen hield, stoten omhoog. Met een schorre kreet rent hij naar de dichtstbijzijnde deur. De Zwit-

serse gardist die er voor staat krijgt de kans niet om zijn zwaard te heffen voordat de admiraal zijn keel openrijt met zijn scherpe nagels. De andere twee vampiers volgen hun aanvoerder op de voet. Ook de sterfelijke officieren proberen de gang te bereiken, maar die ongelukkigen ontberen de bovennatuurlijke snelheid van hun superieuren: slechts drie van hen weten te vluchten, voordat ze worden onderschept door de Zwitserse gardisten.

‘Lijfwachten, haal die idioten terug,’ beveelt de koning ons.

Om me heen vliegen de silhouetten van mijn teamgenoten als de bliksem weg; door hun aderen stroomt een slok van het bloed van de Onveranderlijke, die hun kracht ver-tienvoudigt. Om de een of andere reden ben ik de enige bij wie dat koningsbloed zulke reflexen niet heeft ontwikkeld, vandaar dat ik als laatste over de drempel hol.

Mijn maag draait zich om als ik de donkere gang in ren. Niet alleen het hectische tempo maakt me misselijk, ook het jagen op mensen alsof het wilde dieren zijn, alleen voor het genoegen van de Onveranderlijke, staat me tegen. Maar ik heb geen keus, ik moet uitblinken. De andere lijfwachten zijn net zo goed mijn tegenstanders als mijn strijdmakkers: we willen allemaal bij de koning in de gunst staan. Ik dus ook: hoe beter ik ogenschijnlijk de tiran dien, hoe beter ik heimelijk de Fronde van het Volk dien – de opstandelingen die gezworen hebben om de koning van zijn troon te stoten. Dát is de missie waar ik met hart en ziel voor strijd, want mijn echte naam is Jeanne Froidelac en nooit zal ik vergeten dat ik de enige overlevende ben van een familie van Frondeurs die door de soldaten van de koning zijn afgeslacht.

Ik verdubbel mijn inspanningen om die vermeende kameraden in te halen, die geen idee hebben van mijn ware identiteit. Proserpina Castlecliff, de donkerharige lijfwacht uit Engeland, heeft al een van de sterfelijke officieren in

het nauw gedreven. Even verderop houdt ook de knappe halfbloed Zacharie de Grand-Domaine een bevende man in bedwang met de punt van zijn zwaard. De derde sterveling is ingehaald door Rafael de Montesueño, de donkere Spaanse *caballero* met zijn zwartgelakte vingernagels.

Rest ons nog de drie vampiers die op de vlucht geslagen zijn... Hijgend ren ik van de ene deur naar de andere door de verlaten gangen, waar de echo van de laarzen van Suraj de Jaipur en Hélénaïs de Plumigny nog te horen is. Eerstgenoemde is de sterkste van alle lijfwachten, Hélénaïs de snelste.

Uiteindelijk kom ik bij een zaal waar ik nog nooit ben geweest, sinds ik in Versailles woon, en daar staat de Indiase lijfwacht met niet één, maar twee vampiers aan zijn voeten. Met zijn dubbelbladige Haladie-dolk van doodsilver heeft hij de beenspieren doorgesneden van de voortvluchtigen, die met vertrokken gezicht op de gepolijste vloer liggen te kronkelen. Doodsilver is een van de giftigste legeringen voor de schepsels van de nacht – en Suraj is een van de felste krijgers.

‘Ik neem deze twee voor mijn rekening, maar Marigny is nog steeds op de vlucht,’ zegt hij hijgend met een scherpe blik van onder de rand van zijn okerkleurige tulband. ‘Ga jij naar Hélénaïs, die zit hem op de hielen!’

Met getrokken zwaard ren ik verder door de gangen en de antichambres van het paleis, dat door de eeuwen heen is blijven groeien om steeds meer hovelingen te kunnen herbergen. Sommige delen zijn nog steeds in aanbouw, zoals die waar ik nu doorheen loop. Er hangen zelfs nog geen kroonluchters of kandelaars; alleen de maan werpt zijn schijnsel door de hoge ramen met hun bevroren ruiten.

‘Kijk uit, grijze muis: rechts!’ roept een stem ineens.

Ik draai me snel om en hef mijn zwaard omdat ik een

aanval van Marigny verwacht. Maar er is niets te zien in de schemerige gang, niets dan schimmen, met in de verte het slanke silhouet van Hélénaïs.

‘Arme meid, je reflexen lijken meer op die van een slak dan van een muis,’ schampert ze.

Ze zet een stap naar voren en komt in een manestraal te staan. In dat bleke licht zie ik haar lange, kastanjebruine lokken, haar fijnbesneden, spottende gezicht en de doodzilveren klauwhandschoen die ze aan haar rechterhand draagt: haar favoriete wapen.

‘Als Marigny je echt had verrast, kon je nu gaan hemelen.’

‘Waar is hij?’ vraag ik, niet in de stemming om te reageren op de zure opmerkingen waar Hélénaïs het patent op heeft. ‘Als we samenwerken, hebben we meer kans hem te pakken te krijgen.’

Er vormt zich een glimlach om de fraaie lippen van de lijfwacht.

‘Jij en ik samen, zoals in de goede oude tijd?’ prevelt ze.

Ik knik. Die goede oude tijd waar Hélénaïs naar verwijst, is helemaal niet zo oud: drie maanden geleden, afgelopen december, zwierf ik met haar en Suraj door de straten van Parijs op zoek naar de Vrouwe van Wonderen, de rivale van de Schaduwkoning.

‘Waarom niet,’ verklaart Hélénaïs, en met een ruk van haar kin wijst ze naar een dubbele trap met deels gebeeldhouwde leuning, waarvan de bleke treden in de schemering verdwijnen.

‘Marigny is daarlangs naar beneden gegaan, die trap leidt naar een theaterzaal die nog in aanbouw is. Neem jij de rechterkant, dan ga ik langs de linkerkant omlaag en zo nemen we de schurk in de tang.’

Ze is al onderweg. Ik stommel de treden van de tweede trap af; mijn hakken wekken holle echo's op het kille marmer. Be-

neden is het aardedonker en ik zie geen steek. Maar ik weet dat de vampierogen van de admiraal mij probleemloos kunnen vinden... Vlug, mijn tondelaanstecker! Snel wrijf ik over het steentje tot de lont vlam vat en ik de dichtstbijzijnde kaars kan aansteken, die ik uit zijn kandelaar gris. In de lichtkring verschijnt een spookachtig decor: houten, nog ongepolijste banken, half afgeschilderd lijstwerk, bas-reliëfs met het lachende masker van de komedie en de treurige grimas van de tragedie, en in de verte hangen zware fluwelen gordijnen boven een verlaten podium. Er stijgt een sterke geur van boenwas op uit het nieuwe parket, die mijn neus prikkelt.

‘Hélénaïs?’ roep ik, met de kaars in mijn ene hand en mijn zwaard in de andere.

Geen antwoord.

Het theater is helemaal stil... helemaal leeg. En stel dat die eierzuchtige Hélénaïs mij op het verkeerde spoor had gezet om van me af te komen en zelf de eer op te strijken voor het vangen van Marigny? Dat zou net iets voor haar zijn! Hier is ze blijkbaar niet, en de admiraal vast ook niet.

Maar net als ik weg wil lopen, zie ik iets bewegen. Daar, op dat podium – een van die gordijnen trilde. Op mijn tenen sluip ik erheen, met geheven zwaard. Tijdens mijn lange stroopjachten in de Auvergne, waar ik vandaan kom, heb ik geleerd om zo licht te zijn als de lucht en zo onopvallend als de wind.

Behoedzaam schuif ik de punt van mijn zwaard onder de zoom van het gordijn... en til het met een ruk op. Inderdaad verbergt zich daar iemand, gehurkt achter het fluweel, maar het is geen onsterfelijke: aan zijn bevende lippen ontsnapt de damp van een levende ademhaling. Ik herken een van de sterfelijke officieren – degene met zijn rechterarm in een draagdoek die ik eerder met Rafael zag worstelen. Hij moet aan de Spaanse lijfwacht ontsnapt zijn.

‘Heb meelij!’ smeekt hij. Zijn pruik is deels van zijn hoofd gegleden tijdens zijn vlucht, zodat zijn bezwete voorhoofd te zien is. Zijn ogen rollen in hun kas en staan vol tranen van angst. Dit mag dan een edelman zijn in dienst van Magna Vampyria, maar zijn angst breekt mijn hart.

‘Sta op en kom mee, op bevel van de koning!’ commandeer ik. Maar hij blijft ineengedoken zitten, verlamd van angst.

‘Ik... ik wil mijn leven niet eindigen in een hoofse jacht,’ stottert hij. ‘Dat verdien ik niet.’

‘Uw bemanning verdiende het ook niet om door piraten te worden afgeslacht,’ antwoord ik, terwijl ik me probeer voor te stellen hoeveel burgers er zijn gestorven in de zee bij Bermuda, terwijl een handjevol rijkaards hun huid wist te redden. ‘U hebt uw matrozen in de steek gelaten om zelf te komen schuilen in Versailles.’

De officier frons zijn voorhoofd; heel even maakt de angst in zijn ogen plaats voor eergevoel.

‘Ik heb ze helemaal niet in de steek gelaten!’ roept hij met schorre stem. ‘De admiraals en de hoge officieren zijn sluwe hovelingen: zij vinden het geen probleem om hun mannen te verraden. Maar een luitenant die zijn naam verdient, is gebonden aan zijn bemanning, op leven en dood! En ik, Étienne de Fabelle, heb tot het einde toe gevochten! Terwijl Marigny en de hogere officieren vluchtten in de storm, ben ik aan dek gebleven, bespat met bloed en schuim. En toen braken ineens de wolken open, en zag ik hem zoals ik u nu zie...’

In het licht van de kaars worden de ogen van de luitenant groot en rond, alsof hij opnieuw het schouwspel ziet dat zo’n diepe indruk op hem heeft gemaakt.

‘Wat zag u dan?’ vraag ik onwillekeurig, van mijn stuk gebracht door zijn overduidelijke doodsangst.

‘De *Ouranos*.’

De man begint onbeheersbaar te trillen, en op zijn gezicht parelen druppels omlaag langs de lokken van zijn pruik. Ik weet best dat het zweetdruppels zijn, maar toch lijken ze in het donker op zeewater.

‘De *Ouranos* is het schip van kapitein Vale Phoebus,’ fluistert hij. ‘Een gigantisch schip, zo groot dat zijn lijkleke zeilen het hele luchtruim opslokken. Een schip als een bolwerk, te monsterlijk om van een menselijke scheepswerf te komen. Volgens de legende is de *Ouranos* uitgebraakt door de diepten van de oceaan zelf! Het schip doemde voor me op, wit als het gebeente van een walvis, terwijl de strijd woedde op het dek van mijn eigen schip. De akkoorden die opstegen uit de grote witte orgelpijpen van de *Ouranos* waren oorverdovender dan het kabaal van de wapens en de storm – het was de symfonie van de hel! En toen zag ik hém staan, aan de klavieren van zijn reusachtige orgels: Vale Phoebus.’

De ogen van luitenant Fabelle worden nog iets groter.

‘Een lange, witte, spookachtige gedaante...’ verzucht hij, alsof de verschijning voor hem staat. ‘Ik bracht mijn handen naar mijn oren om zijn muziek niet meer te hoeven horen, maar de trillingen trokken door mijn handpalmen tot diep in mijn arme brein. Een sabel trof mijn pols, en ik verloor het bewustzijn.’

Hij heft zijn dik verbonden arm op en ik zie dat die uitloopt op een stomp, wat zijn versie van de feiten ondersteunt.

‘Toen ik weer bijkwam, dreef ik samen met twee lijken op een wrakstuk. Een paar dagen later werd ik gevonden door een Hollands schip en naar Versailles gerepatrieerd, om samen met mijn superieuren verslag te doen van de ramp.’

Ik voel mijn vastberadenheid wankelen. Stel dat deze man helemaal niet zo slecht was? Dat hij echt heeft gevochten om het leven van zijn ondergeschikten te redden? En stel

dat ik... dat ik doe alsof ik hem niet heb gezien? Zijn kansen om weg te komen zijn natuurlijk miniem, maar ik wil niet degene zijn die ze hem ontnemt. Zonder iets te zeggen zet ik een stap achteruit. De luitenant kijkt hoe de punt van mijn zwaard zich verwijderd, en blikt dan naar mijn kaars die de trap verlicht waarlangs ik naar beneden ben gekomen. Er licht een sprankje hoop op in zijn ogen: hij begrijpt dat ik hem laat gaan. Hij springt overeind, verwarde dankbetuigingen op zijn lippen, en rent zo snel als hij kan naar de trap. Het kabaal van zijn laarzen op de treden echoot door het lege theater, een koortsachtige wedren naar het leven... die ineens stopt. Is hij uitgeleden, aan het einde van zijn krachten? Door het donker ren ik naar de trap. Inderdaad is de geamputeerde tot stilstand gekomen op zijn weg omhoog, maar niet omdat hij uitgleed. Hij is op een onoverkomelijk obstakel gestuit: een lange gestalte dwars op de trap, met een zwaard in zijn hand. In het tegenlicht van de maan zijn de trekken van de nieuwkomer onmogelijk te onderscheiden, maar zijn korte haar, in een paleis waar alle hovelingen pruiken van lang, golvend haar dragen, kan slechts aan één man toebehoren.

‘Zacharie?’ fluister ik.

‘Ik dacht dat je moeite had met Marigny en kwam je een handje helpen. Ik had nooit gedacht dat een lijfwacht van jouw kaliber mij nodig zou hebben om een gewone sterfeling gevangen te nemen, die nog gewond is bovendien.’

Ik slik even, slecht op mijn gemak. Alleen met de officier in het verlaten theater kon ik mijn hart laten spreken, een hartenklop lang. Maar nu, tegenover een andere lijfwacht, kan ik het me absoluut niet veroorloven om ook maar het geringste teken van zwakte te tonen – en zeker niet tegenover degene die ik het minst ken. Mijn hart moet weer hard worden, en zo stom als steen.

‘Die schurk ontsnapte me ternauwernood,’ beweert ik. ‘Ik had hem zonder jouw hulp ook wel ingehaald, Zacharie, maar toch bedankt.’

Met een knoop in mijn maag beklim ik de treden naar de gevallen luitenant, me maar al te goed bewust van het verschrikkelijke lot dat hem wacht zodra ik hem aan de Zwitserse Garde overdraag.

Uit zijn keel stijgt een hartverscheurende kreet op: ‘Nee, ik ben u niet ontsnapt, juffrouw: u hebt me gespaard! Omdat u meelij met me had, geef het toe. En nu smeek ik weer om uw genade.’

Zacharie’s donkere gezicht mag dan opgaan in de schemering, ik voel het gewicht van zijn bestraffende blik. Voor zover ik weet, heeft hij zich altijd onfeilbaar trouw betoond aan de Onveranderlijke... Stel dat hij de koning vertelt dat ik gezwicht ben voor de smeekbeden van de zeeman? Zodat de tiran aan mijn toewijding gaat twijfelen?

‘Zwijg!’ beveel ik de man zonder hand. ‘Praatjes verzinnen zal u niet redden.’

Maar de ander houdt vol: ‘U hoeft maar even de ogen te sluiten, met uw kameraad, dan verdwijn ik in de gangen. Niemand hoeft er iets van te weten.’

‘Ik beveel u toch te zwijgen!’

‘Hoe oud bent u helemaal, onder dat vreemde zilveren haar?’ dringt hij aan, met tranen in zijn ogen. ‘Zeventien? Achttien misschien? Even oud als mijn dochter, Henriëtte. Jullie hebben dezelfde opstandige blik in je ogen. Het is aan u, of ik haar ooit weer terugzie. Of ik haar ooit weer in mijn armen kan sluiten, zoals na elke zeereis.’

‘Die Vale Phoebus had beter uw tong kunnen afhakken, in plaats van uw hand...’ flap ik er uit, mijn keel dichtgeknepen.

‘U bent helemaal niet zo hard, ondanks uw harde woor-

den, dat voel ik,' zegt hij met trillende stem. 'U bent anders dan de andere lijfwachten. Onder dat borstharnas met die bevroren zon verbergt zich het vurige hart van een jong meisje dat dorst naar gerechtigheid.'

Ik deins achteruit. In zijn poging om een beroep te doen op mijn gevoel heeft deze man, die ik nooit eerder heb gezien, me zojuist nauwkeuriger beschreven dan hij denkt. Onwillekeurig vliegt mijn blik naar Zacharie, om me ervan te verzekeren dat hij de woorden van de luitenant niet letterlijk opvat... Maar het gezicht van de lijfwacht blijft ondoorgrondeijk.

'Zo is het genoeg!' roep ik. 'De enige gerechtigheid die ik dien, is die van de Onveranderlijke. Onder mijn borstplaat zit niets anders dan zijn trouwe soldaat. En als u mijn heer en meester nog eens durft te belasteren, zijn dat de laatste woorden die u spreekt!'

Ik leg mijn doodzilveren zwaard tegen de keel van Étienne de Fabelle. Mijn gezicht is zo dicht bij het zijne dat ik zijn hijgende adem op mijn voorhoofd voel. De zure geur van zijn zweet prikkelt mijn neusgaten.

'Kom op,' zeg ik, zachter. 'Laat u zonder verdere poespas naar uw cel leiden.'

De luitenant beweegt niet. Het sprankje hoop dat ik net op zijn gezicht zag oplichten is verdwenen. Zijn ogen zijn alleen nog twee donkere, bodemloze putten.

'U had me goed te pakken,' verzucht hij. 'En het was heel stom van mij om te geloven dat ik zou kunnen ontsnappen.'

Na te hebben getrild, gesmeekt en gebeden is de stem die nu over zijn lippen komt niet meer dan een amper hoorbare ademtocht: de stem van de berusting, de stem van een veroordeelde die elke hoop heeft opgegeven.

'Ik dacht dat alleen onsterfelijken op zo'n manier met mensenlevens konden spelen. Maar u bent van hetzelfde

kaliber. Zo jong, en nu al zo wreed als een eeuwenoude vampier. Want voor u is het allemaal maar spel, nietwaar? U gaf me hoop om te kunnen vluchten, alleen om me die meteen weer af te nemen.'

'Nogmaals, ik heb u niet laten vluchten, meneer,' stamel ik, het heft van mijn zwaard trillend in mijn bezwete hand. 'Kom, wees verstandig. Treed uw lot waardig tegemoet, als een heer.'

'Er is niets waardigs aan sterven als opgejaagd wild om onsterfelijke hovelingen te vermaken. Een heer ondergaat zijn dood niet. Een heer omarmt zijn dood!'

Zonder enige waarschuwing drukt de gevangene zich uit alle macht tegen me aan. Voordat ik begrijp dat hij er met die omarming voor kiest de dood te omarmen, is het al te laat: zijn keel heeft de snede van mijn zwaard gevonden en die is er diep in weggezonden.

Geschokt zet ik een stap achteruit. Het bloed stroomt overvloedig uit de doorgesneden halsslagader en spoelt over de marmeren traptreden. Étienne de Fabelle valt op zijn knieën als een marionet waar de touwtjes van doorgeknipt zijn. Zijn ontzielde lichaam zakt in elkaar en rolt de trap af, bonzend in de donkere nacht.